

Kamp och återfödelse

Politisk rapport och resolution

Kamp och återfödelse

Politisk rapport och resolution

Jämlikhetskämpar i alla läger, förena er! Så skulle en extremt brådskande paroll kunna formuleras inför dagens världspolitiska vändning där reaktionära, högerextrema och nationalistiska krafter tagit initiativet. Från Trump i USA över de främlingsfientliga sidorna av brittiska Brexit, hotet från Le Pen i Frankrike, invandrarfientlig offensiv i Tyskland och Österrike till auktoritära konservativa regimer i Östeuropa och Ryssland, för att inte tala om högerreaktionen i Latinamerika och islamistisk jihadism i konflikt med despotiska regimer i Mellanöstern upplever världen en politisk och ideologisk backlash av historiska mått.

Slutet för nyliberalismens triumftid

Det är slutet för det nyliberala projektets triumftid vi upplever, inte i form av uppgörelse med kapitalismen eller slut på privatiseringar och marknadsomvälvning, utan av försök till återgång i riktning mot mer auktoritära kapitalistiska lösningar och antiliberala borgerliga ideologier. I sitt försvar för en globaliserad marknadsomvälvning på liberal grund har maktcentra som EU, IMF och Världsbanken tillsammans med regeringar av olika kulörer infört allt högre spärrar mot folkligt demokratiskt inflytande. Exemplet Grekland, med den mördande finansiella utpressningen mot det grekiska folkets beslut, gav prov på vidden av avdemokratiseringen. De juridiska och ekonomiska verktyg som påstås vara riktade mot vanstyre och till mänskliga rättigheters försvar, har istället brukats för finanskapitalets och storbolagens intressen. De kan härtill snart komma att ligga i händerna på de mest reaktionära regimer världen upplevt sedan andra världskriget.

Vändningen är resultat av att det nyliberala utvecklingssätt som sedan 1980-talet utgjorde svaret för borgerligheten på kapitalismens dåvarande stagnation, sedan länge upphört att infria sociala förväntningar. Finanskrisen 2008 kan sägas markera slutpunkten för en trettioårsperiod där avregleringar och marknadsomvandlingar till en början tycktes innebära en framgångsrik utväg ur de strukturkriser som efterhand hade avlöst efterkrigsordningens långa högkonjunktur. Med Berlinmurens fall och Sovjetunionens upplösning kunde kapitalistiska marknadslösningar närmast ohejdat bryta fram över statliga regleringar och offentliga

välfärdssystem i stora delar av världen. Nyföretagande, aktiefonder, privatiseringar och entreprenörskap skulle medföra oanade innovationer på väg mot en värld i frihet och välstånd.

Istället vidgades samhällsklyftorna med svindlande hastighet med massarbetslöshet och nyfattigdom. Inför social misär och växande otrygghet, tillsammans med krig och terrorism, flyktingströmmar och klimathot står den nyliberalt präglade kapitalismen utan alternativ och avklädd in på skinnet, för en värld att beskåda. I tomrummet kämpar andra försök att ta initiativet för att bana vägar ut ur återvändsgränderna.

Arbetarrörelsen och vänstern

I det inledande skedet av krisen för det nyliberala projektet utmanades det just där det hade inletts redan på 1970-talet, i militärdiktaturernas Latinamerika. Från slutet av 1990-talet och in i det nya årtusendet övertog vänsterinriktade partier och fronter regeringsmakten i land efter land. Även i Europa stärktes periodvis radikala vänsteralternativ, som det nya antikapitalistiska partiet NPA i Frankrike 2009. Den så kallade "blairismen", den brittiska labourledaren Tony Blairs omskrutna "tredje väg", vilken i hög grad följdes av den europeiska socialdemokratin, fick samtidigt ödesdigra följder. Genom att "närma sig mitten" och själv genomföra delar av den nyliberala agendan med avregleringar, privatiseringar, åtstramningar och ökade sociala skillnader, övergavs både välfärdsprojekten och socialdemokratin historiska bas i arbetarklassen – till ett högt pris. Den klassiska socialdemokratin som för miljoner hade förknippats med efterkrigstidens välfärdssystem förvandlade sig till en flank av det nyliberala projektet. Det kunde ske trots motvilja från gräsrotterna genom partiernas långvariga byråkratisering och centralisering där partieliterna vuxit samman med den borgerliga världens ledande skikt, illustrerat på extremt sätt av Tony Blairs aggressiva partnerskap med USA i folkmordskriget mot Irak.

Socialdemokratins fall hade kunnat öppna vägen för den radikalare vänstern och tycktes i några fall göra det, med grekiska Syriza som framträdande exempel. Den radikala grekiska vänsterfronten som inbegrep några av de mest stridbara delarna av den grekiska ungdomen och samhället vann masstöd 2015 just genom sitt motstånd mot nyliberalt präglad slakt av välfärd och samhällsfunktioner i spåren av finanskraschen och storbankernas utpressning. Syrizas kapitulation inför den så kallade Trojkans – EU-kommissionen, Europeiska Centralbanken och Internationella valutafonden - beredskap att förlama Greklands ekonomi, stängde ett av vänsteralternativen, medan alltfler dörrar har öppnats högerut.

Samtidigt visar det massiva stödet för Corbyn i brittiska Labour, rörelsen av miljoner amerikanska ungdomar för Bernie Sanders och framryckningen för breda vänsteralternativ som Podemos i Spanien och Bloco de Esquerda i Portugal potentialen för vänsterpolitiska vägar ut ur det nyliberala projektets sammanbrott.

Polarisering

Högervågen bör inte ses som en allmän samling högerut kring nationalistiska och reaktionära ideal utan som uttryck för samhälllig polarisering under trycket av den nyliberala kapitalismens kris. Vare sig Trump eller andra högeralternativ samlar ”hela folket” bakom sig, utan tar sig oftare till makten genom valsystemen med stöd av minoriteter. Väl vid regeringsmakten använder de, som i dagens Polen och Ryssland, skrupelfritt hela statsmaskineriet för att behärska opinionen, stöpa om samhället och genomdriva sina lösningar – men inte alltid med framgång. Massprotester och motståndskamp kan ännu hindra reaktionära kontrareformer, som i fallet med den massiva polska abortrörelsen.

Där radikala vänsterkrafter förmått ta djärva initiativ, bygga på folklig kamp och rörelse underifrån och tala begripligt till breda grupper, kan likaväl vänsterpoolen erövra tomrummet. Men medan högern bygger på existerande maktordningar och starkt etablerade borgerliga värderingar om privat företagande, marknadslösningar, nationalism och antisocialism har vänstern att föra en outtröttlig strid för att bryta igenom den borgerliga dominansen. Stödjepunkterna här är inte bara framtidsvisioner om ett jämlikt och klasslöst samhälle utan de många människornas – den moderna arbetarklassens - materiella intresse av att försvara sina livsvillkor. Här utgör reellt existerande erövringar i form av gemensamma välfärdssystem och inslag av jämlika rättigheter som uppnåddes under efterkrigstiden viktiga utgångspunkter. I försvaret av sådana framsteg kan nödvändigheten – och möjligheten – att övervinna kapitalismen som samhällsorganisation vinna mark.

Byte av kapitalistiskt utvecklingssätt från nyliberal marknadsglobalisering till mer auktoritär och nationell reglering ställer det mänskliga samhället inför akuta val mellan civilisatorisk tillbakagång med förvärrade barbariska förhållanden – eller socialistiska övergång till demokratisk och jämlikhetsinriktad hushållning för rättvisare fördelning och klimatöverlevnad. Ingen omstrukturering på kapitalistisk grund kan vrida klockan tillbaka till en mer nationell välfärdskapitalism av 1950- och 60-talets typ. Kapitalets globala marknadsomvälvning har, liksom klimatförändringarna, passerat sina ”points of no return”

och omvandlingstrycket från finansmarknader och transnationella världsbolag utvecklar en självförstärkande logik som obönhörligt tränger igenom politiska spärrar och försök till modifieringar. Regeringar med de bästa ambitioner förvandlas till hjälplösa marionetter som för länge sedan avhänt sig möjligheterna att ta politiskt kommando över ekonomisk hushållning och fördelning när finansmarknaderna sätter press.

De högnationalistiska vägarna handlar bara om att värna de egna borgerliga eliterna och kapitalintressena på övrigas bekostnad i en alltmer skoningslös konkurrens. I de lösningarnas spår följer ofrånkomligen repression, diktatur, krig och ytterst risk för folkmord. Europa upplevde det två gånger under 1900-talet med tiotals miljoner döda som följd, den koloniala världen har erfarit det under århundraden.

Den gamla parollen efter första världskrigets folkslakt; ”socialism eller barbari”, är idag en global nödvändighet.

Sverige – hot och möjligheter

Utvecklingen i Sverige skiljer sig inte i grunden från omvärldens. Även här har det nyliberala projektets triumftid klingat av. Trots bättre ekonomiska siffror än i många andra kapitalistiska ekonomier pressas samhället av massarbetslöshet, sociala nedskärningar och växande ekonomiska klyftor under trycket av ökande löneskillnader, otrygga anställningar, bostadsnöd och segregation. Och även här polariseras det politiska livet genom det parlamentariska genombrottet för Sverigedemokraternas nationalistiska främlingsfientlighet med utomparlamentariska fascistgrupper i släptåg.

Den dramatiska omsvängningen av det politiska etablissemangen efter det solidariska flyktingmottagandet i masskala hösten 2015 har förändrat politikens dagordningar. Moderaternas omsvängning från sin korta närmast libertarianska period till mer klassisk nationalistisk högerkonservatism är uttryck för samlingen kring den högra polen där SD och KD sedan länge huserat. Samtidigt slits den så kallade politiska ”mitten” mellan ängsliga och otillräckliga lösningar inom existerande ramar och pressande behov av radikalare vägar, åt vänster eller höger. Medan centern försöker gå vidare längs den extrema ”thatcherismens” väg, med nyliberala frontalangrepp på fackliga rättigheter tillsammans med bejakande av globaliseringens ”fria rörlighet” för kapital och billig, helst oskyddad, arbetskraft kastas

liberalerna mellan radikalretoriken om mänskliga rättigheter och ekonomisk knölpåksliberalism av 1800-talstyp.

Även socialdemokratin har växlat ansikte till mer nationell och auktoritär framtoning med inrikesministerns repressiva ordningsprofil, lyftet av ”svenska värderingar” och militär upprustning. Hit kan också föras försöken att visa handlingskraft på det ekonomiska området vad gäller bland annat utbildning och bostadsbyggande. Även om finansieringen av flyktingmottagandet inneburit en viss lättnad av en kvävande budgetpolitik ”krona för krona”, sker emellertid ingen brytning med den nyliberalt präglade svångremspolitiken och de offentliga satsningarna är, trots Vänsterpartiets delframgångar, hisnande otillräckliga. Samtidigt fortgår marknadsomvandlingen på samhällssolidaritetsens bekostnad som en självförstärkande process.

För att rusta upp miljonprogramsområdena och garantera bra bostäder åt alla, bygga ut den sociala servicen, utveckla vården, skolan och omsorgen efter dagens behov liksom att klimatomställa produktion och samhällsmodell, krävs satsningar av helt andra proportioner.

- Det handlar om systemskifte bort från kortsiktiga privatkapitalistiska vinstlösningar till ansvarsfull samhällsplanering där våra ekonomiska resurser gemensamt kan styras för att möta utmaningarna.
- Det innebär att erövra demokratisk kontroll över samhällsinvesteringarna genom att socialisera finansväsendet.
- Det innebär att skattevägen omfördela mellan privat till gemensamt och från höginkomsttagare och förmögna till låginkomsttagare.
- Det innebär att förändra maktförhållandena i arbets- och näringslivet i riktning mot de anställdas och medborgarnas demokratiska styre. Framtiden för människornas och hela samhällets liv – för att inte tala om mänsklighetens överlevnadsmöjligheter – ska inte ligga hos kapitalistiska bolagsledning, aktieägare och finansinstitut utan hos demokratin.

Avsaknaden av kraftfulla åtgärder för att bryta igenom den kapitalistiska tvångströjan och finansiella fåtalsmakten i en tid av komplexa utmaningar kring social ofärd, klimatförändringar, internationella kriser och migration – för att nämna några av de områden som kräver handling – undergräver den traditionella arbetarrörelsens starka ställning i det svenska samhället. Miljöpartiets öde utgör ett dystert åskådningsexempel på följderna för ett en gång radikalt politiskt miljöprojekt när detta surrats vid en regeringsmakt som söker

balansera inom den kapitalistiska logikens ramar. De ekoradikala miljöpartister som en gång drog i fält för att ställa om ett helt samhälle finner sig idag utgöra bulvaner för brunkolsaffärer, flyktingstopp och vapenexport.

En återfödd vänster

Även Vänsterpartiet har löpt risken att förvandlas till bihang för så kallad ”mittenpolitik”, men i viss mening räddats av den parlamentariska situationen. Uteslutet ur regeringen men i förhandlingsposition som regeringsunderlag har partiet kunnat lyfta fram ett antal positiva reformer utan att, som Miljöpartiet, göras ansvarigt för politiken i dess helhet, såsom flyktingstoppet. Det är på sitt sätt en idealisk parlamentarisk vänsterposition, men utan starka folkliga rörelser och kamp underifrån – för att inte tala om en medveten socialistisk strategi utöver marginella förbättringar – riskerar den att reduceras till det ”mindre onda” i ett sluttande anpassningsplan. Det mest aktuella exemplet kan vara utredningsförslaget om vinster i välfärden, där partiet, från sin absoluta nej-linje anammat den socialdemokratiska kompromissen om ett vinsttak på tio procent.

Än mer problematisk blir inriktningen på kommunal nivå när partiets företrädare ingår i majoriteter som administrerar alltmer pressade kommunala budgetar och inte anser sig kunna stödja protester mot följderna av de kommunbeslut man deltagit i. Trots positiva opinionssiffror och höga medlemssiffror passiviseras medlemsbasen som förvandlas till valarbetare medan verksamheten tenderar att reduceras till de parlamentariska uppdragen.

För att vända utvecklingen och bryta den förlamande anpassningen krävs aktivism och rörelse underifrån som tar fasta på både omedelbara dagsfrågor och övergripande överlevnadsfrågor. En återfödd samhällsförändrande vänster måste bygga på sådan aktivism underifrån som inför nuets utmaningar överskrider äldre strukturer för att tillsammans bana väg för nödvändiga lösningar.

- Inom **fackföreningsrörelsen** söker en ny generation erövra inflytande och använda organisationerna för att organisera och försvara villkoren hos den arbetarklass som idag lever under trycket av bemanningsföretag, visstidsanställningar och lönedumpning – för att inte tala om svartanställningar och papperslöshet. Här finns en kraft för att återvinna arbetarrörelsens handlingskraft och målmedvetenhet.

- I försvaret av den **gemensamma välfärden**; vården, omsorgen och skolan, aktiveras återkommande tusentals människor, ofta lokalt för att slå vakt om sitt sjukhus, som när tretusen ortsbor i höstas (2016) tågade i protest mot nedskärningar på Kalix sjukhus. Men här sker också landsomfattande kamp som när vårdpersonalens initiativ ”Slut på rean – en annan vård är möjlig” manifesterade på mängder av orter sensommaren 2016 eller när protesterna mot nedskärningar av personlig assistans hölls på ett tjugofemtal orter i december.
- **Antirasistiskt** engagemang fick ett hugg i ryggen hösten 2015 när den väldiga solidaritetsaktiviteten för flyktingmottagandet landet över bröts genom regeringens tvärvändning. Vändningen föregicks av och förstärkte flyktingfientliga opinioner och ageranden mot förläggningar och boenden. Samtidigt har många tusen människor fortsatt att aktivera sig för solidariskt stöd och integration och massdemonstrationer som 12 november i Stockholm mot nazism och rasism, åter kunnat genomföras.
- Den världsomspännande **kvinnokampen** för lika rättigheter och villkor och frigörelse från förtryckande och begränsande patriarkala ordningar engagerar generationer av kvinnor i såväl vardagslivet som samhället i stort. Inför högeroffensiven mot jämställdhet, aborträtt och självständighet tillhör detta engagemang den viktigaste kraften för vänstern att bygga på.
- Med näbbar och klor kämpar **förortsaktivister** mot segregation, förslumning och kriminalitet i bostadsområden som övergetts av politiken och marginaliserats till platser med hög arbetslöshet, nedrustad social service och utsatta för fastighetsspekulanter där allmännyttan säljs ut.
- Brunkolssveket och Miljöpartiets haveri har demoraliserat många miljö- och klimataktivisterna men minskar inte det grundläggande engagemanget för den nödvändiga **klimatkamp** som utgör överlevnadsfråga för mänskligheten. Genom nätverket Klimatsverige, aktiviströrelser som Miljöförbundet Jordens vänner och Klimataktion, initiativ som Push Sverige och lokal kamp som mot Förbifart Stockholm söker viljan att påverka klimat- och miljöpolitiken olika vägar.
- Regionala krig, terrorism och militär upprustning varslar om än värre katastrofer vid förnyade ekonomiska kriser, fortsatta flyktingströmmar och högeroffensiver. En återfödd vänster måste bygga på **fredskamp** för militär nedrustning och avspänning samt solidaritet med dem som kämpar mot diktatur och förtryck. Fredsrörelsen är idag svag och under press från de nya kalla krigs-tonerna, men många människor vänder

sig mot den militära rustningsspiral som även den svenska ”rödgröna” regeringen deltar i, liksom den skrupelfria vapenexporten till diktaturer och krigsregimer.

- **Solidariteten** med förtryckta folk engagerar som tidigare mängder av unga i olika aktiviteter och på olika områden. Det handlar om stöd till ursprungsbefolkningar och minoriteter men också för dem som lider under och kämpar mot imperialism och diktatur. Genom stormaktsblockens inflytande splittras den tidigare antiimperialistiska rörelse som periodvis sammanstrålade i solidariteten för antikolonial befrielsekamp. Socialisterna utgångspunkt kan emellertid inte vara manövrering mellan blocken utan solidaritet med alla som kämpar för demokratiska rättigheter och social frigörelse, som den arabiska vårens demokratiörelse från Tunisien och Egypten till Syrien och gulfstaterna, oavsett stormaktspolitiken.

För att en återfödd vänster i vår tid ska utvecklas till social masskraft med möjlighet att slå tillbaka högerutvecklingen och erövra tomrummet efter nyliberalismen gäller det att söka förena energin och perspektiven från denna sociala aktivism underifrån – och inte låta gamla organisationslinjer stänga in och förlama överskridande och gemensam aktivitet.

Det handlar inte om att pådyvla olika områden och aktörer frågor och ställningstaganden de inte ställt på dagordningen. De som försöker massmobilisera för sitt sjukhus i Kalix ska inte pressa på deltagarna ställningstaganden kring svensk vapenexport eller brunkolsutvinning. Masskamp kräver minsta gemensamma nämnare för att få människor på fötter, göra gemensamma erfarenheter och driva igenom krav. Det är genom sådana erfarenheter människor växer till insikt om sin egen förmåga och styrka som kollektiv – med ökad förståelse av vidare möjligheter till förändring.

Men mötesplatser, forum och samordningar, måste skapas där sådana erfarenheter och insikter kan mötas, lära av och stötta varandra. På så sätt kan de olika områdena för engagemang, aktivism och kamp utvecklas till mäktiga samhällsrörelser som inte bara förmår stå emot nedbrytande högerkrafter utan också kan utöva politiskt inflytande för åtgärder som bryter igenom och överskrider kapitalismens ramar. Den kollektiva självaktiviteten på olika områden kan på så sätt bana väg för övergångslösningar i riktning mot mer demokratiska, jämlika och solidariska ordningar, vad vi kallar socialistiska.

Den pånyttfödda vänster som vuxit fram i andra länder, som Podemos i södra Europa, kring Corbyns Labour och rörelsen för Bernie Sanders i USA, utgör alla på olika sätt

samlingspunkter för engagemang på olika områden. Vi kan och bör utveckla liknande samlingspunkter även i Sverige där såväl aktivister som partipolitiskt organiserade kan stråla samman för att stärka rörelseriktningen.

Vi står inför en strategisk utmaning och kan inte bli kvar i det gamla. Det politiska livet i Europa kastas om inför våra ögon. En bruntonad höger av 1930-talstyp åter sin in mot makten överallt, även här i Sverige. Då gäller inget ”business as usual”. Då måste vi söka oss samman och hämta all kraft vi förmår underifrån, från hela den brokiga och reellt radikala samhällsaktivism som i vardagen försöker försvara humanitet, ansvar och solidaritet mellan människor.

Socialistiska Partiet

Här kan Socialistiska Partiets medlemmar och anhängare – som i exemplet Rött Forum i Stockholm - spela en viktig roll, både som initiativtagare, organisatörer och idégivare. Utan att kopiera erfarenheten i Stockholm bör samlingspunkter utvecklas både i form av enskilda evenemang som mötesforum och träffar och som aktivistnätverk eller samordningsråd. Förutsättningarna ser olika ut på skilda håll, både när det gäller rörelser och aktiva, men en inriktning på att få olika engagemang och aktiviteter att mötas till såväl kunskaps- och erfarenhetsutbyte som aktivitet kan föra framåt. Att överskrida partistrukturer, knyta samman aktivister i såväl fackföreningar som klimatrörelse, flyktingsolidaritet som klimataktivism till lokala gemenskaper för att stå emot högeroffensiven och kämpa för solidariska och jämlikhetsinriktade lösningar kan bidra till nya förutsättningar.

SP-folket kan här bidra med inte bara praktisk energi och erfarenhet utan också med perspektiv från den idégrund som bygger på förtroendet för arbetande människors kollektiva och demokratiska självaktivitet för lösningar som överskrider den nuvarande kapitalistiska ordningens ramar.

Resolution

Socialistiska Partiets politiska uppgifter under den kommande perioden kan sammanfattas.

- 1. Aktivt delta i och stärka kampen** mot högeroffensiven på det sociala, ekonomiska, politiska och kulturella området. I sociala rörelser, facket och folkrörelser, aktionsgrupper och protestinitiativ bidra till att aktivera människor i breda

enhetsinitiativ kring omedelbara åtgärder för att stå emot och bryta tillbaka angreppen från höger. Det kan handla om:

- **Facklig kamp** för drägliga jämlika löner, mot uppsplittring, ”hyvling” av timmar och osäkrare anställningar, uppbruten arbetsrätt och arbetsköparnas kampanjer för ett låglöneproletariat.
- Försvaret av **gemensam välfärd** och service, mot vinstplundring och privatiseringar. Stöd åt vård- och omsorgsanställdas kamp för bättre löner och arbetsvillkor.
- **Förortskamp** för service, bostadsunderhåll och renoveringar på de boendes villkor.
- **Kvinnokamp** mot backlash, patriarkala maktstrukturer, ekonomisk underordning, våld och hedersförtryck.
- Mobilisering **mot rasism** och fascism i det offentliga rummet; på gator och i bostadsområden, skolor, politiska församlingar och på nätet. Försvaret av hotade grupper; flyktingar, HBTQ-personer och andra särskilt utsatta. Engagemang i utmaningar av vitmaktsordning, islamofobi och afrofofi.
- **Klimatkamp** mot fossilkapitalism för den nödvändiga omställningen av vårt samhälle i riktning mot ekologisk, solidarisk och jämlik hållfasthet.
- **Demokratiförsvaret** mot auktoritära och repressiva angrepp på människors frihet att uttrycka sig, röra sig och förena sig för förändring, mot den nyliberala elitseringen och korrupperingen av demokratiska institutioner – liksom mot EU-systemets och finansinstitutionernas utpressning.
- **Internationell solidaritet** med dem som kämpar mot förtryck för demokratiska, sociala och nationella rättigheter världen över. Från gruv- och lantarbetarkamp i Sydafrika och ursprungsbefolkningars försvar av livsmöjligheter till grekisk kamp mot finansutpressning, den arabiska vårens demokratikämpar i Syrien, Egypten och på andra håll, liksom för det palestinska och kurdiska folkets sak.
- **Fredsrörelse** mot rustningar, blockpolitik och krigshot. Vi deltar i motståndet mot svensk NATO-anslutning och militärsamarbeten med USA och andra krigsmakter liksom mot svensk vapenexport. Vägen till fred går inte genom ett nytt kallt krigs rustningsspiral, utan genom nedrustning, avspänning och

fredsavtal på den statliga nivån - på den folkliga genom samverkan och solidaritet över gränserna för demokratiska och sociala rättigheter. Terrorism besegras inte av bombregn över civila utan genom social utveckling och slut på utplundring och förtryck.

- På en övergripande nivå har initiativ tagits att **förena olika rörelser** och kamp till gemensamt erfarenhetsutbyte och samordning. Rött Forum Stockholm har tagit sådana initiativ som tidvis samlat bred uppslutning. Behovet av ”En rörelse av rörelser”, inspirerad av Naomi Kleins med fleras kanadensiska Leapmanifesto, har i de sammanhangen diskuterats. Kring behovet av sådan samverkan och försök till initiativ deltar SP med våra erfarenheter.
- Socialistiska Partiet deltar i uppbygget av manifestationerna kring EU-toppmötet i Göteborg 17 november 2017. Det är en angelägenhet för hela organisationen och vi satsar på att både bygga rörelsen kring motdemonstrationen och på egna aktiviteter i Göteborg, där ett specialnummer av Internationalen sprids i största möjliga skala.

2. Utveckla, sprida och vinna gehör för **politiska svar** på nuets brännande frågor och för lösningar som svarar mot arbetande människors behov. Hit hör att utforma strategier för att överskrida den kapitalistiska maktordningens ramar och erövra stödjepunkter för en jämlik, demokratisk och solidarisk samhällsutveckling under den arbetande befolkningsmajoritetens styre, det vi kallar socialism.

För att kunna fylla den rollen krävs att SP utvecklar en starkare organisering av vår gemensamma förmåga att politiskt svara på de utmaningar hårdnande politiska kamp kräver. Här måste vi först och främst ta tillvara de stora erfarenheter och men också begränsade resurser som vår rörelse besitter.

- Vårt viktigaste verktyg är **Veckotidningen Internationalen** som snart, med sina föregångare, har fört ut vår rörelses budskap i ett halvt sekel. Genom Internationalen kan vi förena våra grundläggande idéer och mångåriga erfarenheter med dagens frågor och strider. Men då måste Internationalen placeras mer i centrum för våra ansträngningar och prioriteringar. Fler kamrater – såväl medlemmar som medkämpar – behöver bidra till Internationalens spalter med erfarenheter från kampen och vardagen och tidningen samtidigt utvecklas till skola i socialistisk politik. Genom att förstärka

Internationalens närvaro på nätet kan nya grupper nås. Internationalen bör också kunna stå som arrangör av offentliga möten och aktiviteter. Kort sagt: våra energier ska i högre grad sammanstråla i och kring Internationalen för att göra den till en starkare politisk kraftkälla, både politiskt, ideologiskt och organisatoriskt. Att öka tidningens upplaga och spridning på nätet är en prioriterad uppgift för den kommande kongressperioden.

- Att bättre förena våra erfarenheter, kunskap och energi betyder också att söka samordna **kunskapsproduktionen** kring Internationalen, tidskriften Röda Rummet, Tidsignal, bokförläggarna Röda Rummet och våra skolande aktiviteter. Vi har här viktiga politiska resurser som genom bättre planering och synkronisering kan få starkare genomslag och effekt. Sedan lång tid har vår rörelse varit stark på kunskapsområdet och många kamrater i och kring organisationen har mycket att bidra med som vi bättre ska ta tillvara – och få genomslag för. Även här gäller att utveckla spridningen på nätet för att bättre nå ut till nya grupper.
- Att tillvarata våra resurser gäller i än högre grad i och omkring världsrörelsen **Fjärde Internationalen** där extremt breda erfarenheter och kunskap finns från den socialistiska rörelsen globalt. Inte minst i anknytning till Amsterdamskolan finns kunskapsresurser vi bättre bör använda oss av. Att bjuda in föreläsare, översätta och publicera material bör ske mer aktivt. Vår strävan att bli mer integrerade i Fjärde Internationalen kan ske både genom deltagandet i internationella sammanhang, inbjudningar och regelmässig närvaro av Fjärde Internationalens internationella verksamhet i Internationalen.
- Till koncentrationen och samordningen av vår ideologiska verksamhet hör att förstärka **ledningen** och erfarenhetsutbytet i vår organisation. Kommunikationen mellan våra spridda lokalavdelningar och enskilt anslutna kamrater behöver utvecklas, ledande organ vara i mer regelbunden kontakt med kamrater i hela landet och verksamheten samordnas för gemensamma initiativ och ansträngningar. Inte bara nätet och Socialistisk Information är här tillräckliga verktyg. Det handlar om återkommande personliga kontakter genom organisationsresor och politiska turnéer.

- En bättre samordning och erfarenhetsutbyte handlar både om vårt deltagande i sociala rörelser och social kamp, och om vår utveckling som politisk faktor. Bara genom att aktivt delta i facklig aktivitet, välfärdskamp, antirasistiska mobiliseringar och klimatförsvar vinner vi erfarenheter nödvändiga för politisk utveckling – och möjliggör vi för våra idéer att vinna spridning och anhängare.
 - Att dra in fler sociala och politiska aktivister i SP-kretsen, som medlemmar eller medaktörer, är en central uppgift. Nätet av anhängare och politiska vänner kring SP är långt större än medlemsantalet. Denna krets måste bättre hållas samman, vidgas, engageras och dras in i kommunikation och erfarenhetsutbyte.
3. **Bidra till framväxten av en förenad radikal mosaikvänster** som kan sätta fotfolket i rörelse och samla fackföreningsfolk, miljöaktivister, vänsterfeminister, antirasistiska aktivister och andra som vill skapa en motpol till etablissemangets överströmning till SD-lägret.

En radikal mosaikvänster, en osjälvisk partikonstellation som förenar socialister, demokrater och aktivister av olika schatteringar och utgår ifrån en pluralistisk hållning, som prövats i andra länder pekar framåt.

Möjligheten att skapa en historiskt ny formation kan inte förverkligas utan Vänsterpartiet trots partiets parlamentariska inriktning, strategiska missgrepp och politiska svagheter. Genom sina kämpande medlemmar och goda ambitioner skulle partiet kunna utgöra ryggraden i en breddad mosaikvänster genom att välkomna andra progressiva krafter och rörelser in i partiet för att göra gemensam sak under samma tak.

Vänsterpartiets kongressbeslut att avvisa perspektivet på ett mer pluralistiskt parti och att inte tillåta samlade politiska strömningar och tendenser var ett olyckligt val. Det kan ha speglat både rester av en gammal stalinistisk partitradition och det parlamentariska politiska livets elitisering men också genuin oro bland medlemmar för kottier och splittring. Men öppenhet och demokratisk pluralism utgör i själva verket motmedlet mot just klickbildningar och korridorpolitik.

Beslutet förändrar dock inte SP:s syn på behovet av att förena vänsterkrafterna och söka samverkan över partigränserna. Att de gamla organisationsgränserna inte representerar svaren på dagens reella utmaningar demonstreras närmast dagligen genom behoven av social och politisk kamp i vardagen.

- SP fortsätter därför sin strävan att söka samarbete och kunskaps- liksom erfarenhetsutbyte med Vänsterpartiet och andra vänsterkrafter i bred mening, varhelst detta är möjligt, såväl i social och politisk kamp som när det gäller studie- och kunskapsutveckling.
- Där så är möjligt prövar vi också andra former av samverkan med människor utanför SP. Centralt är då att förenas kring sakfrågor och aktivitet där sådan möjliggörs utan att sälja ut eller misskreditera vår demokratiska socialistiska inriktning. Utan vakthållning gentemot stalinistiska och sekteristiska tendenser finns ingen möjlighet att återsamla och åstadkomma ett genombrott för en ny tids vänster med djup och bred folklig förankring – förutsättningen för övergången till ett solidariskt, socialistiskt samhälle.